

Arrest

nr. 340 590 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. WIES
Montoyerstraat 1 / 41
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. WIES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden op 1 juli 2022 geregistreerd in Oostenrijk en zowel op 5 augustus 2022 als op 4 mei 2023 in Frankrijk in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker reisde evenwel door naar België en diende alhier op 22 juni 2023 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 9 juli 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Verzoeker bood zich op 8 januari 2024 aan in het aanmeldcentrum, maar aangezien de overdrachtstermijn werd overschreden, werd het dossier op 15 januari 2024 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 29 januari 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 30 januari 2025 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig uit Walayti, district Behsud, provincie Nangarhar. U was actief als bewaker voor Community World Service Asia, een humanitaire organisatie van 2016 tot aan uw vertrek.

In 2017 was u op bezoek bij uw zus. Zij vertelde dat haar man P.(…) haar geslagen had en dat hij een lid was van de taliban. Ze nam u mee naar de kelder en toonde het wapentuig dat hij voor de groepering stockeerde. Twee dagen later werd uw zus door haar man onthoofd. Uw vader diende klacht in waarop de vader van P.(…) werd opgepakt en ondervraagd. Hij deelde uiteindelijk de locatie van zijn zoon. Er vond een rechtszaak plaats tegen uw schoonbroer waarbij hij de moord bekende en veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twintig jaar. Uw paternale oom kreeg vanuit de gevangenis meerdere dreig telefoons waarbij dreigementen ten aanzien van u en uw familie werden uitgesproken.

Los hiervan werd u op 25 mei 2021 vlakbij een kerkhof aangesproken door vier gewapende mannen die u vroegen om voor hen een bom te plaatsen op uw werkplek. U zou de bom binnensmokkelen, plaatsen en vervolgens activeren. Uit angst ging u akkoord. U vroeg om de volgende dag op dezelfde plek af te spreken zodat u het bompakket kon aannemen en vertrekken naar uw werk. U bracht uw familie op de hoogte van deze ontmoeting waarna uw familieleden u aanraadden om naar uw paternale oom S.(…) O.(…) te gaan alwaar u nog vier dagen doorbracht. U belde naar uw werkplek om te horen of iemand nog naar u had geïnformeerd, waarop uw collega bevestigend antwoordde.

U verliet op 1 juni 2021 het land. Na een verblijf van zeven à acht maanden in Turkije en een reis van meer dan een jaar kwam u toe in België op 20 juni 2023, waarna u op 22 juni 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek kwam uw schoonbroer P.(…) nog tweemaal op bezoek bij jullie thuis. Ook de vermoedelijke talibanleden kwamen tweemaal bij u thuis langs om te vragen naar u.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door uw schoonbroer Parwez omdat hij u schuldig acht voor de klacht tegen hem en door (vermoedelijke) talibanleden die u vroegen om een bom te plaatsen op uw werk, hetgeen u weigerde.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara; twee originele appreciatiebrieven d.d. 31 januari 2020 waarin bevestigd wordt dat u actief was als bewaker van 27 september 2016 tot 31 januari 2020; een document van de Azizi Bank d.d. 12/01/1397 (= 1 april 2018) waarin bevestigd wordt dat u een inwoner bent van het dorp Walayti van het district Behsud; uw origineel registratieformulier als belastingbetaler bij het ministerie van Financiën d.d. 19/01/1397 (= 8 april 2018); uw origineel contract d.d. 6 juni 2018 bij Community World Service Asia als bewaker voor een periode van 6 juni 2018 tot 31 december 2018 met een salaris van 170 dollar per maand; en een mail van uw advocate met opmerkingen over de u toegestuurde notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door uw schoonbroer P.(…), een lid van de taliban, omdat hij u schuldig acht voor zijn gevangenschap nadat hij uw zus vermoordde. Daarnaast vreest u geïsoleerd te worden door (vermoedelijke) talibanleden die u vroegen om een bom te plaatsen op uw werkplek, hetgeen u weigerde te doen. Er dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in bent geslaagd om uw problemen op een geloofwaardige manier voor te stellen.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw zus met een lid van de taliban trouwde, zij u op de hoogte bracht van zijn engagement bij de taliban, en er na de moord op uw zus een rechtszaak tegen uw schoonbroer plaatsvond waarna hij opgesloten werd.

Zo schetst u een erg opmerkelijk beeld van het moment waarop u erachter kwam dat uw schoonbroer P.(…) een lid was van de taliban. Hij en uw zus R.(…) waren immers reeds twaalf of dertien jaar getrouwd – uw zus trouwde onder dwang met hem nadat zijn familie zelfs kogels op jullie huis afgevuurd had en nadat ze het gerucht hadden verspreid dat hij en uw zus verloofd waren waardoor jullie geen andere keuze hadden dan het huwelijk te accepteren – en jullie zagen hen om de drie of vier maanden wanneer hij haar bij jullie thuis

afzette om jullie te bezoeken (NPO, p. 8, 10-12). Dat uw familie ondanks de regelmatige contacten die er waren pas na twaalf jaar huwelijk het talibanlidmaatschap van uw schoonbroer of zijn talibansympathieën heeft vernomen, dus nooit eerder hiervan op de hoogte was en jullie zelfs geen enkel vermoeden hadden van zijn betrokkenheid bij de groepering (NPO, p. 9 en 11), doet de wenkbrauwen fronsen. Het is bovendien een wel erg opmerkelijke samenloop van omstandigheden dat, hoewel u nooit eerder naar het huis van uw zus was geweest en hoewel zij nooit eerder met iemand van uw familie over P.(...)' talibanengagement had gesproken, zij bij uw eerste bezoek aan haar in haar woning reeds zijn betrokkenheid bij de taliban aan u vertelde (NPO, p. 8-9, 11 en 12). Dat zij u vervolgens in het bijzijn van de familieleden van uw schoonbroer, die haar frequent mishandelde, meegenomen zou hebben naar de kelder, de aanwezige bommen/wapens toonde en zei dat hij steeds onschuldige mensen doodde (NPO, p. 8, 10-13), maakt het geheel nog ongeloofwaardiger. Het houdt immers geen steek dat uw zus gedurende heel haar huwelijksleven de betrokkenheid van uw schoonbroer bij de taliban voor jullie zou verzwegen hebben, ofschoon ze meermaals per jaar bij jullie, zonder de aanwezigheid van uw schoonbroer, haar echtgenoot, op bezoek kwam (NPO, p. 10-11), maar dat ze vervolgens wel bij uw eerste toevallige huisbezoek aan haar zou besloten hebben om haar echtgenoot die haar geregeld mishandelde te verklikken, nota bene in het bijzijn van zijn eigen familieleden. Bovendien legde u merkwuurde verklaringen af over de reden van uw bezoek aan uw zus' woning. Hiernaar gepeild, zei u aanvankelijk dat u bij haar op bezoek ging, omdat ze die dag geslagen werd op haar voorhoofd, waarop u naar daar ging en boos werd. Even later meende u dan weer dat u 'toevallig' naar uw zus was geweest en dat u bij haar thuis vernomen had dat ze geslagen was geweest (NPO, p. 11). Deze verklaringen missen coherentie. Verder laat uw kennis over uw schoonbroer erg te wensen over. Zo weet u niet wat zijn volledige naam is (NPO, p. 9). U weet evenmin wat de naam van zijn vader is: u noemde hem 'meneer leerkracht', maar weet ook al niet waarom hij zo werd genoemd (NPO, p. 9), hetgeen bijzonder opmerkelijk is daar zijn vader een substantiële rol speelt in uw asielrelaas: het was immers de vader van Parwez die jullie samen met de politie informeerde over de feiten, die in afwezigheid van zijn zoon opgepakt werd en die ook de vindplaats van zijn zoon verklapte (NPO, p. 9, 13-15). Meer nog, u vindt dat hij evenzeer verantwoordelijk is voor de onthoofding van uw zus (NPO, p. 9). Dat u dan niet eens de naam van de man kan geven, is verwonderlijk. Ook over de rol van uw schoonbroer bij de taliban kan u nagenoeg niets vertellen. Zo weet u niet hoe lang hij al actief was bij de taliban, wanneer en hoe uw zus zijn activiteiten voor de taliban te weten is gekomen, welke functie hij bij de taliban bekleedde, waar hij actief was en bij welke talibangroep of commandant hij hoorde (NPO, p. 9-12). U heeft ook geen enkele informatie over zijn activiteiten voor de groepering – u weet bijv. niet of hij aan gevechten deelnam – en, hoewel u aangaf dat hij explosieven tegen scholen en andere instellingen gebruikte, kan u niet duiden bij welke incidenten hij betrokken was (NPO, p. 8 en 10). Ook over zijn huidige functie voor de taliban heeft u geen informatie (NPO, p. 16). U weet zelfs niet waar hij momenteel woont (NPO, p. 16). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw schoonbroer lid was van de taliban en uw zus zijn betrokkenheid met u deelde.

Daarnaast kan gewezen worden op een opvallende tegenstrijdigheid in uw verklaringen over uw betrokkenheid bij de opvolging van de moord op uw zus. Bij de DVZ verklaarde u immers dat u, als minderjarige, in de rechtbank getuigd heeft tegen uw schoonbroer (Verklaring DVZ, vraag 42). Nochtans beweert u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u op het moment van de rechtszaak 18 of 19 (dus meerderjarig) was en dat u zelf niet aanwezig was in de rechtbank (NPO, p. 13 en 16). Wanneer u hierop gewezen wordt, ontkent u dit gezegd te hebben en meent u dat u de tolk bij de DVZ niet goed begreep en hij de zaken anders vertaalde (NPO, p. 17, 18 en 27). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Uw verklaringen bij de DVZ werden immers na afloop aan u voorgelezen. Indien er werkelijk een dermate cruciale fout was gebeurd, kan dan ook in alle redelijkheid verwacht worden dat u dit zou opgemerkt hebben toen u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaatgeneraal gevraagd werd of u nog opmerkingen had over het gesprek op de DVZ. Evenzo kan verwacht worden dat indien er werkelijk een ernstig communicatieprobleem was tijdens dit gesprek, u dit zou vermelden wanneer expliciet gepeild werd naar uw begrip van de tolk (NPO, p. 3). Behalve een opmerking over de notering van uw verblijfplaats, had u echter geen inhoudelijke opmerkingen en verliep alles goed volgens u (NPO, p. 2-3).

Voorts weet u niets over de rechtszaak na de moord op uw zus, daar u geen idee heeft hoe lang de rechtszaak duurde en niet weet waar deze plaatsvond (NPO, p. 16). In dit verband dient tevens benadrukt te worden dat u geen enkel document voorlegt aangaande de moord op uw zus en de rechtszaak tegen uw schoonbroer (NPO, p. 14). U poneert immers dat uw schoonbroer na de machtsovername alle bewijsstukken en documenten dienaangaande confisqueerde bij jullie thuis, in het districtshuis en op het provinciehoofdkwartier en deze verbrandde (NPO, p. 9, 14 en 25). U beweert dat hij dit deed om zijn sporen te wissen (NPO, p. 14), doch dit houdt weinig steek daar hij zelf toegaf dat hij de moord pleegde – zelfs tijdens de door u beweerde telefoontjes tussen P.(...) en uw oom tijdens zijn verblijf in de gevangenis zei hij openlijk dat hij zijn echtgenote had vermoord – en dat iedereen in het dorp op de hoogte was van de door hem gepleegde moord (NPO, p. 13, 15-16), waardoor maar heel moeilijk kan worden ingezien dat het voor P.(...), die door het nieuwe talibanregime ondanks zijn veroordeling voor moord zou zijn vrijgelaten, werkelijk noodzakelijk zou geweest zijn om bewijzen in dit verband te laten verdwijnen. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u, die zoals hierboven reeds is gebleken nauwelijks tot geen informatie had over zijn

activiteiten bij de taliban, zou geweten hebben dat hij ook in het districts- en provinciehuis zou langsgedaan zijn om bewijzen over de door hem gepleegde moord te laten verdwijnen.

Ook aangaande de bedreigingen aan het adres van u en uw familie dient gewezen te worden op een incoherentie in uw verklaringen. Bij de DVZ beweerde u immers dat u na de rechtszaak een dreigbrief ontving van de taliban (Verklaring DVZ, vraag 42) daar waar u tijdens uw persoonlijk onderhoud enkel spreekt over dreigtelefoons gericht aan uw paternale oom en u van een dreigbrief geen gewag maakt (NPO, p. 16). Hiermee geconfronteerd, herhaalt u dat men u bedreigde door te bellen naar uw paternale oom (NPO, p. 27). Het louter bevestigen van uw laatste versie is geenszins een afdoende rechtvaardiging voor het verschil in uw verklaringen. Het loutere feit dat uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen niet met elkaar overeenkomen is niet aannemelijk en doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Het stemt overigens tot nadenken dat u niet concreet kan duiden hoe vaak uw paternale oom opgebeld werd en u schippert tussen drie, vier of vijf telefoontjes (NPO, p. 16). Bovendien legde u een verband tussen de telefoontjes en uw reeds ongeloofwaardig bevonden bezoek aan uw zus, waardoor de geloofwaardigheid van de telefoontjes verder op de helling komt te staan. Tijdens deze telefoontjes vermeldde uw schoonbroer immers steeds uw naam – vermoedelijk omdat uw zus de bommen in de kelder aan u had getoond – en zei hij dat hij ook de andere familieleden niet zou sparen (NPO, p. 16). In het licht van deze laatste verklaringen is het ook bijzonder bevreemdend dat uw voltallige familie tot op heden nog steeds in dezelfde woning verblijft en dat uit uw verklaringen bovendien blijkt dat het goed met hen gaat (Verklaring DVZ, vragen 13, 16 en 19; NPO, p. 4 en 24). Uw uitleg dat voornamelijk uw naam vermeld werd omdat uw schoonbroer dacht dat u verantwoordelijk was voor de klacht (NPO, p. 16), houdt bovendien geen steek daar uw vader de klacht had ingediend, daar hij het was die aanwezig was tijdens de rechtszaak en daar uw schoonbroer, indien hij werkelijk de documenten ter staving van jullie klacht tegen hem in beslag genomen zou hebben, uiteraard op de hoogte moet zijn geweest dat het uw vader was die de klacht had ingediend (NPO, p. 14 en 16). De vaststelling dat uw familie, ofschoon de dreiging van P.(...) niet uitsluitend op u van toepassing was, geen enkele voorzorgsmaatregel nam om zich te beschermen tegen mogelijke represailles en gewoon thuis bleef wonen, is niet aannemelijk en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Tot slot bent u er evenmin in geslaagd om de bezoeken van P.(...) na uw vertrek – u stelt dat hij tweemaal langskwam bij u thuis (NPO, p. 9 en 25) – aannemelijk te maken. U kan het eerste bezoek immers niet concreet schetsen ten opzichte van uw vertrek, zelfs niet bij benadering (NPO, p. 25). Buiten een oppervlakkige verwijzing naar 2022-2023 kan u evenmin duiden wanneer hij een tweede keer langs kwam, noch hoeveel tijd er tussen beide bezoeken was (NPO, p. 25). Waarom uw schoonbroer zich pas in 2022-2023 opnieuw vertoonde, is u eveneens onbekend (NPO, p. 26). Gelet op het voorgaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw schoonbroer.

Daarnaast bent u er niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u door (vermoedelijke) talibanleden aangespoord werd om een bom te plaatsen op uw werkplaats.

Vooreerst kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw beweerde (continue) tewerkstelling als bewaker voor Community World Service Asia, een humanitaire organisatie, sinds 2016 tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2021. Zo stemmen uw verklaringen over uw werk niet overeen met de documentatie die u voorlegde. U tekende volgens u slechts twee contracten: een eerste contract van 27 september 2016 tot 21 januari 2020 en vervolgens een tweede contract, dat u niet kon neerleggen omdat het in Afghanistan achtergebleven was (NPO, p. 5, 7 en 19). Merkwaardig in dit verband is echter dat u in het neergelegde belastingregistratieformulier, uitgereikt op 19/1/1397 (6 april 2018), i.e. volgens u in de periode van uw eerste contract, als 'self-employed' (zelfstandig) omschreven wordt. Het contract dat u voorlegde was bovendien, in tegenstelling tot uw beweringen dat de duur van het eerste contract meerdere jaren omhelsde, slechts geldig voor de periode van 6 juni 2018 tot 31 december 2018. Hoewel u aangeeft dat u werkzaam was voor de organisatie tot aan uw vertrek in juni 2021 (NPO, p. 5), dient vastgesteld te worden dat volgens de documentatie die u aanreikte en meer bepaald de appreciatiebrieven, het einde van uw tewerkstelling dient gesitueerd te worden op 31 januari 2020. Andere documenten waarbij uw tewerkstelling na januari 2020 aangetoond kan worden, heeft u niet (NPO, p. 27). Gelet op het voorgaande kan er sterk getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw jarenlange professionele activiteiten als bewaker. U toonde, gelet op het voorgaande, bovendien hoegenaamd niet aan dat u in de loop van het jaar voor uw vertrek uit Afghanistan nog als bewaker voor Community World Service Asia zou gewerkt hebben, waardoor u evenmin aantoonde dat er aan u in mei 2021 gevraagd werd om bij uw werkgever een bom te plaatsen.

Daarnaast legt u warrige verklaringen af over de kennis van deze vermoedelijke talibanleden over uw persoon. Enerzijds zegt u immers dat ze vele vragen aan u stelden en informatie probeerden in te winnen over u, uw familie en uw woonplaats (NPO, p. 8 en 20) en anderzijds dat zij reeds alles over u en uw woon- en werkplaats wisten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 8). Ook komt het bijzonder bevreemdend over dat de taliban u al bij een eerste contact gewoon onderweg op straat zouden vragen om een bom te plaatsen, zeker omdat u geen talibanlid was en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u talibansympathieën zou hebben. Meer zelfs, u was werkzaam voor een buitenlandse organisatie waardoor uw profiel, vanuit talibanstandpunt, op zich niet automatisch kan wijzen op sympathie voor hen. Bovendien kan verwacht worden dat iemand die gevraagd wordt om zijn eigen tewerkstellingsplek en medecollega's op te blazen, niet zomaar akkoord zal gaan om dit te doen. Dat de taliban u echter plots zomaar op een avond op

straat hierover aanspreken zonder eerdere voorbereiding of zonder eerdere check van uw ideologische overtuigingen, houdt dan ook geen steek. U meent wel dat de taliban wisten waar u en uw familie woonden en dat zij wisten dat u altijd dezelfde weg nam waardoor u ook niet kon weglopen (NPO, p. 22 en 23), doch dit kan niet duiden waarom de taliban erop zouden vertrouwen dat u zou doorzetten met het plan. Ook overtuigt het niet dat, zelfs al spraken ze dreigementen uit ten aanzien van uw familie – ze zouden uw familie doden als u hen zou bedriegen –, de taliban er zomaar op vertrouwden dat u hen niet zou verklikken bij de overheid. U beweert immers dat u akkoord ging met het verzoek van de taliban, maar uitstel vroeg: u zou de volgende ochtend pas het bompakket in handen nemen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 8 en 22-23). De taliban gingen hiermee akkoord (NPO, p. 22). Het is nauwelijks te vatten dat de taliban, die geen enkele reden hadden om u te vertrouwen met hun plannen, vervolgens zouden toestaan om op een later ogenblik opnieuw met u af te spreken om de bom te overhandigen. Zo had u immers de kans om hen te verklikken bij de overheid, temeer daar u met de taliban afsprak om hen de volgende dag op dezelfde locatie zo rond vijf uur te treffen (NPO, p. 22) waardoor de gewaarschuwde autoriteiten hen makkelijk op de afgesproken tijd en plaats konden arresteren. Aan hun dreigementen ten aanzien van uw familie indien u hen zou bedriegen, kan, gelet op de hieronder geschetste ongeloofwaardigheid van hun bezoeken aan u thuis en gelet op uw verklaring dat het momenteel goed gaat met uw familie (NPO, p. 24), ook geen geloof gehecht worden. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat u erg gebrekkige instructies kreeg. U kreeg immers geen exacte informatie over de plaatsing van de bommen buiten dat u de explosieven onder een tafel moest plaatsen en deze moest activeren wanneer de kantoormedewerkers aankwamen (NPO, p. 21). U weet dan ook niet hoeveel explosieven u moest plaatsen, hoe u deze moest activeren en of de talibanleden de explosieven reeds bij zich hadden (NPO, p. 21 en 22). U meent dat u de instructies pas zou ontvangen wanneer u de explosieven zelf in ontvangst zou nemen (NPO, p. 21 en 22). Dit alles komt erg ondoordacht en bevreemdend over. Opvallend is nog dat u verklaarde dat de talibs die u aanspraken explosieven wilden gebruiken om op de 19e van de ramadan mensen te doden (NPO, p. 20), terwijl 19 ramadan in 2021 op 1 mei viel. U werd echter aangesproken op 25 mei, oftewel meer dan drie weken later.

Voorts dient er nog op gewezen te worden dat u niet eens wist of andere collega's net als u problemen met de taliban hebben gekend. U zei dat mensen daar niet met elkaar spreken (NPO, p. 20). Nochtans kan redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks betrekking hebben op uw vrees voor vervolging. Meer nog, u bracht uw werkgever zelfs niet eens op de hoogte van de aan u gerichte vraag van de taliban om een bom te plaatsen, naar eigen zeggen omdat u dit niet mocht doen van de taliban. Nochtans woonde uw paternale oom alwaar u verbleef tot aan uw vertrek vlakbij uw kantoor (NPO, p. 23) en pleegde u nog een telefoontje naar uw werk om te vragen of iemand nog informeerde naar u (NPO, p. 8 en 23). Dat u dit moment niet aangreep om te informeren naar eventuele problemen van medecollega's of om hen, al dan niet op discrete of omfloerste wijze, in te lichten over de mogelijke dreiging is hoegenaamd niet aannemelijk.

Tot slot bent u er niet in geslaagd om de bezoeken van deze mannen na uw vertrek op een geloofwaardige manier voor te stellen. Zo dient vooreerst benadrukt te worden dat u geheel tegenstrijdig bent in uw verklaringen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweerde u aanvankelijk immers dat er buiten de twee bezoeken van uw schoonbroer P.(...) geen andere zaken gebeurden na uw vertrek (NPO, p. 9). Dat u later plots aanhaalt dat ook de vermoedelijke talibanleden tweemaal bij u thuis op bezoek kwamen (NPO, p. 24), mag verbazen. Hierop gewezen, zegt u dat het lang geleden is en u niet alles kunt herinneren (NPO, p. 24). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen, temeer daar u deze bezoeken evenmin aanhaalde tijdens uw onderhoud op de DVZ. Hierop gewezen, meent u dat u niet genoeg tijd kreeg om alles in detail te vertellen en u slechts kort mocht spreken over uw problemen (NPO, p. 27). Een dergelijke uitleg is niet ernstig. Er kan redelijkerwijs van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij/zij spontaan alle elementen aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins behelzen. Bij het invullen van de CGVS-vragenlijst werd u er uitdrukkelijk op gewezen dat er verwacht wordt dat, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergegeven worden waarom u bij een terugkeer naar uw land van herkomst problemen vreest of riskeert en dat de voornaamste elementen of feiten worden weergegeven. Er werden bovendien na uw uiteenzetting meerdere bijkomende vragen gesteld en u had voorts niets toe te voegen aan uw verklaringen (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 3.5, 3.7 en 3.8). Dat u deze gelegenheden niet aangreep om te vertellen over de bezoeken na uw vlucht is dan ook allerm minst aannemelijk. De vaststelling dat u deze bezoeken niet meteen aanhaalt tijdens uw persoonlijk onderhoud noch bij de DVZ vermeldt, wekken sterk de indruk dat u deze ter plekke verzonnen heeft. Dat blijkt ook uit het opmerkelijke tijdstip van de bezoeken. U beweert immers dat het eerste bezoek dient gesitueerd te worden in 2022, al kan u de exacte maand niet duiden en het bezoek zelfs niet schetsen ten opzichte van uw vertrek (NPO, p. 24). Evenmin kan u schetsen hoeveel tijd er tussen beide bezoeken was (NPO, p. 25). Dat deze vermoedelijke talibanleden minstens een half jaar zouden gewacht hebben om u na uw vlucht voor het eerst op te zoeken en te bedreigen, is ook al erg opmerkelijk. Dat ze vervolgens pas op het einde van 2022 of begin 2023 een tweede keer kwamen informeren naar u (NPO, p. 24), is eveneens weinig geloofwaardig indien ze er werkelijk op gebrand geweest zouden zijn om u te vinden. Wat meer is, ze kwamen zelfs nooit binnen om na te gaan of u daadwerkelijk afwezig bent (NPO, p. 25). U heeft overigens geen idee wie er bij u thuis langskwam, noch met hoeveel zij de eerste keer waren (NPO, p. 24 en 25). Bovenstaande vaststellingen ondergraven eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u een opdracht van de taliban ontving die u niet uitvoerde en u hierdoor problemen kreeg met de groepering.

Het loutere feit dat niet volledig uitgesloten kan worden dat u mogelijks een tijdje werkzaam was als bewaker voor Community World Service Asia, volstaat niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, UAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf), blijkt immers dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle humanitair personeel te maken krijgt met vervolging. Het is bijgevolg aan u om specifieke redenen aan te brengen waarom u wel een nood aan bescherming zou dienen te koesteren. Eventuele vervolging van personen met dit profiel hangt af van specifieke elementen, zoals onder andere gender, (gepercipieerde) links met bepaalde partijen in het conflict en betrokkenheid bij activiteiten die ingaan tegen de normen en waarden van de taliban of die gepercipieerd worden als ingaand tegen de belangen van de taliban. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u slechts werkzaam was als ongewapende bewaker (Verklaring DVZ, vraag 12; NPO, p. 18). Zelf had u geen contact met de buitenlanders (NPO, p. 18). Het belang van de taliban om u, een eenvoudige bewaker, te viseren en aan te pakken, blijft bijgevolg geheel onduidelijk, temeer daar hierboven reeds gebleken is dat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan het enige probleem dat u met de taliban gehad zou hebben omwille van uw beweerdte tewerkstelling. Een vrees voor vervolging louter omdat u een werknemer was voor Community World Service Asia, een humanitaire organisatie, maakt u aldus niet aannemelijk.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over

de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Citry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist

an_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de

machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U, die pas in 2023 in België bent aangekomen en die vanuit België nog steeds in contact staat met het thuisfront (NPO, p. 4), dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet meteen ter discussie, al moet er gewezen worden op de beschikbare informatie dat Afghaanse (identiteits)documenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn waardoor hun bewijswaarde beperkt is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Uw werkdocumenten werden reeds hierboven besproken. Met de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud werd rekening gehouden.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4.4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker onwetend was over de achtergrond van zijn schoonbroer, die een gewelddadige talibanstrijder bleek te zijn, beweert verzoeker in de eerste plaats dat zijn zus dit lang geheim heeft gehouden. Verzoeker wijst op zijn verklaringen en stelt dat hij dit toevallig te weten kwam.

Daarnaast wijst verzoeker op de socio-culturele gebruiken in Afghanistan. Verzoeker verklaart dat na de moord op zijn zus meerdere mensen langskwamen om hun medelijden te betuigen, waaruit blijkt dat hij zich sterk laat leiden door de lokale gebruiken. Bijgevolg is het volgens hem niet abnormaal dat hij huwelijksperikelen of relatieproblemen niet bespreekt met zijn zus omdat dit indruist tegen de sociale normen.

Ook naar aanleiding van zijn verklaringen over het moment waarop hij erachter kwam dat zijn schoonbroer een talibanlid was, meent verzoeker dat onvoldoende rekening werd gehouden met de socio-culturele context. Volgens verzoeker bestaan er strikte sociale codes inzake communicatie tussen mannelijke en vrouwelijke familieleden waardoor het verklaarbaar is dat de familie lange tijd onwetend bleef over het talibanlidmaatschap van verzoekers schoonbroer P. Daarnaast wijst verzoeker erop dat er slechts om de 3 à 4 maanden contacten waren met P. en dat er eerder een afstandelijke relatie wordt bewaard met de schoonfamilie. Hieruit blijkt naar het oordeel van verzoeker dat het niet ongeloofwaardig is dat de familie van verzoeker slecht na 12 jaar op de hoogte raakte van het lidmaatschap van de taliban van de echtgenoot van R.

Met betrekking tot de opmerkelijke samenloop van omstandigheden waarbij verzoeker voor het eerst een bezoek bracht aan het huis waar zijn zus woonde en zij hem toen toevertrouwde dat haar echtgenoot haar mishandelde en wapens verborg in de kelder, oppert verzoeker nogmaals dat de sociale context van het gedwongen huwelijk en het intra-familiaal geweld onvoldoende in acht werd genomen.

Wat de merkwaardige verklaringen van verzoeker betreft over de reden van het plotse bezoek aan zijn zus, beweert verzoeker dat dit te wijten is aan een probleem met de vertaling en de manier waarop de vragen zouden zijn gesteld. Verzoeker stelt dat hij de situatie beschreef, maar niet antwoordde op de vraag waarom hij plots zijn zus bezocht en dat dit op een misverstand berust.

Over zijn uiterst beperkte kennis over de achtergrond van zijn schoonbroer P. wijst verzoeker op de geheimhouding die binnen de taliban geldt, op de sociale afstand die er bestaat met zijn schoonbroer en op zijn angst om over de taliban te spreken. Desondanks, zo stelt verzoeker, kon hij toch meedelen dat P. 5 broers had en kon hij hun namen geven, wist hij waarvan hij afkomstig was, en kon hij het doelwit van de bomaanslag aanduiden. Volgens verzoeker maakt de commissaris-generaal abstractie van de sociale dynamiek in Afghanistan.

De commissaris-generaal had opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over zijn betrokkenheid bij het strafproces ingevolge de moord op zijn zus. Ter rechtvaardiging van deze tegenstrijdige verklaringen riep verzoeker een onjuiste vertaling in door de tolk, terwijl de commissaris-generaal dit weinig overtuigend achtte. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat de gehooromstandigheden bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak heel moeilijk zijn en dat de kandidaten onder druk gezet worden om alles kort samen te vatten, waardoor hij zich afvraagt of de Salduz-regeling, die in correctionele zaken de bijstand van een advocaat voorziet tijdens het eerste gehoor, niet zou moeten worden toegepast in de asielpprocedure. Volgens verzoeker zouden dus de verklaringen die bij de Dienst Vreemdelingenzaken worden afgelegd, niet kunnen worden tegengeworpen.

Waar verzoeker had verklaard dat zijn schoonbroer alle bewijsstukken over de rechtszaak zou hebben vernietigd, stipt verzoeker aan dat de taliban erom bekend staan de bewijzen van hun misdaden te vernietigen om te voorkomen dat juridische stappen kunnen worden ondernomen. Zo wijst verzoeker op een aantal internetartikels waaruit blijkt dat de taliban actief boeken en publicaties vernietigen die zij als on-islamitisch beschouwen en de media censuur opleggen. Verzoeker acht het dan ook aannemelijk dat de taliban bepaalde administratieve documenten of veroordelingen vernietigen. Het gegeven dat P. de moord had bekend, betekent volgens verzoeker niet dat hij geen belang meer zou hebben bij het vernietigen van de officiële sporen.

Met betrekking tot de tewerkstelling van verzoeker voor *Community World Service Asia* en de vraag van de taliban om een bom te plaatsen op zijn werk, gaat verzoeker eerst en vooral in op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de neergelegde werkcontracten en fiscale documenten. Hierbij werpt verzoeker op dat in Afghanistan de registratie van het werk niet altijd nauwkeurig of uniform verloopt en dat het niet ongebruikelijk is dat officiële documenten fouten en inconsistenties bevatten. Hierbij geeft hij ook nog aan dat de begrippen 'zelfstandige' en 'loontrekkende' in Afghanistan niet steeds strikt worden onderscheiden. Daarom meent verzoeker dat ten onrechte werd geconcludeerd dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn. Hij stelt dat contracten vaak worden hernieuwd zonder dat deze hernieuwing wordt gedocumenteerd. Het gegeven dat het contract slechts gold tot 31 december 2018 en dat er geen documenten zijn die zijn tewerkstelling na 2020 bewijzen, betekent volgens hem niet dat hij daarna niet langer in dienst was. Het contract zou informeel verlengd zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat de appreciatiebrieven zijn tewerkstelling bevestigen.

Het feit dat hij door de taliban werd gedwongen om een aanslag te plegen is volgens verzoeker geloofwaardig omdat dit door objectieve bronnen wordt ondersteund, met name door rapporten en nieuwsberichten die beschrijven hoe druk wordt uitgeoefend op families om gehoorzaamheid af te dwingen. Verzoeker beschrijft op basis van een internetartikel van NU.nl dat de taliban aan de nabestaanden van zelfmoordterroristen land, kleding en geld beloven. Uit rapportage van Amnesty International uit 2022 besluit verzoeker dat er ook angst als drukingsmiddel wordt gebruikt.

Naar aanleiding van de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de informatie waarover de taliban zouden hebben beschikt betreffende zijn woon- en werkplaats en betreffende zijn familie, beweert verzoeker dat de taliban voortdurend meer details verzamelen en dat zij aanvullende informatie wensten te bekomen over zijn dagelijkse gewoontes, zijn contacten en mogelijke veiligheidsrisico's. Volgens verzoeker dienen deze vragen ook als methode om bij hem angst en onzekerheid te creëren.

Over de handelwijze van de taliban, die verzoeker reeds bij het eerste contact zouden hebben gevraagd om een bom te plaatsen, hoewel zijn loyaliteit ten aanzien van de taliban onduidelijk was, stelt verzoeker dat de taliban dreigementen en geweld gebruiken om medewerking af te dwingen. Hierbij verwijst verzoeker naar een internetartikel van VRT waaruit blijkt dat mensen door de taliban gedwongen werden om als verklikker op te treden en mensen bedreigen indien zij niet meewerken.

Verzoeker stipt aan dat zijn tewerkstelling voor een internationale organisatie van hem een geschikt doelwit maakt en dat hij mogelijk al langer werd geobserveerd alvorens tot een stapsgewijze intimidatie over te gaan. Volgens verzoeker worden mensen niet door de taliban gerekruteerd omdat ze betrouwbaar zijn, maar omdat ze bang zijn van de gevolgen van een weigering.

Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen die ten aanzien van zijn familie zouden zijn geuit, stelt verzoeker dat uit zijn verklaring dat het momenteel goed gaat met zijn familie niet kan worden afgeleid dat de bedreigingen destijds niet ernstig waren. De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker slechts zeer beperkte instructies kreeg met het oog op het plegen van een aanslag. Verzoeker tracht dit te verklaren door te stellen dat het om een eerste test ging en dat hij later volledige details zou ontvangen. Wat de tegenstrijdigheid betreft inzake de datum waarop de aanslag moest plaatsvinden (1 mei) en de datum waarop hij door de talibanleden werd aangesproken (25 mei), meent verzoeker dat dit geen leugenachtige verklaring betreft, maar dat dit zowel aan stress te wijten is als aan de verschillen tussen de Afghaanse en de Gregoriaanse kalender. Verzoeker benadrukt dat een fout in de datum niet betekent dat het ganse relaas onwaar is.

Verzoeker verklaart zijn onwetendheid over de vraag of andere collega's met dezelfde problemen werden geconfronteerd door te wijzen op de waarschuwingen vanwege de taliban om niemand te informeren. Omwille van de cultuur van wantrouwen die heerste, durfde niemand te praten over eventuele bedreigingen uit vrees voor verklikkers of consequenties. Verzoeker wijst erop dat hij dit niet gemeld heeft aan zijn werkgever omdat dit aanleiding zou geven tot snelle represailles. Het loutere feit dat verzoeker dicht bij zijn kantoor woonde, zo vervolgt hij, betekent niet dat het veilig was om persoonlijk contact te zoeken met collega's, want de taliban hielden mogelijk toezicht op zijn bewegingen. Tevens stipt verzoeker aan dat telefoongesprekken werden afgeluisterd.

Met betrekking tot zijn uiteenlopende verklaringen over de huisbezoeken van talibanleden na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, brengt verzoeker in herinnering dat hij slechts een beperkte tijd kreeg om bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn relaas te doen waardoor hij zich focuste op de kern van de zaak en pas later bijkomende elementen aanhaalde.

Het gegeven dat de taliban lang gewacht hebben vooraleer bij hem langs te komen is volgens verzoeker geen bewijs van ongeloofwaardigheid omdat dit afhankelijk is van hun prioriteiten. Ook het feit dat de taliban niet naar binnen gingen, betekent niet dat dat ze de huiszoekingen niet ernstig namen. Verzoeker wijt het ook aan stress dat hij zich niet precies kan herinneren in welke maand de bezoeken plaatsvonden of hoeveel talibanleden hierbij betrokken waren.

Verzoeker bekritiseert vervolgens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen rekening zou zijn gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden.

Zo meent verzoeker dat hij niet in staat zal zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien omwille van de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan en hij voert aan dat de commissaris-generaal zich bezondigt aan een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de landeninformatie.

Omwille van de crisis in Afghanistan, die ook zijn familie treft, zal hij in geval van terugkeer terecht komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Verzoeker haalt op dit punt informatie aan van het Wereldvoedselprogramma, een internetartikel van het persagentschap Reuters en een artikel uit La Libre 2025 waarin de hongersnood in Afghanistan wordt toegelicht. Verzoeker wijst ook naar de verklaringen van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 2022. Omwille van het internationale isolement van Afghanistan is het volgens verzoeker niet mogelijk om voor Afghanistan een Marshall-plan vorm te geven zoals in Europa na de Tweede Wereldoorlog. De taliban aanvaarden de hulp van de internationale gemeenschap niet en de Afghaanse tegoeden in het buitenland werden bevroren. Verzoeker meent op basis van landeninformatie uit 2022 dat het ondemocratische taliban-regime rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan. De talibanregering is volgens verzoeker niet in staat om de basisdiensten te leveren, de werkloosheidsgraad is zeer groot omdat vrouwen niet mogen werken en vele beroepsactiviteiten zoals muzikant en schoonheidsspecialist verboden zijn. Verzoeker citeert ook uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022 waarbij werd vastgesteld dat er een gebrek was aan actuele landeninformatie om de situatie in Afghanistan in te schatten. Daarom vraagt hij om de beslissing te vernietigen en zo niet, om na te gaan of er geen sprake is van een schending van de artikelen 2 en/of 3 van het EVRM, zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 5 november 2025 heeft de verwerende partij een aanvullende nota overgemaakt waarbij de landeninformatie wordt *geüpdatet*. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202411/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf

SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf

”

2.2.2. Verzoeker legde ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarin recente informatie wordt aangebracht betreffende de actuele situatie in Afghanistan. In de aanvullende nota worden rapporten vermeld van de *United Nations Assistance Mission in Afghanistan* (UNAMA) van maart, juni en september 2025 en een rapport van het Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties van juli 2025 over de mensenrechtenschendingen van Afghanen die gedwongen werden gerepatriëerd, een ambtsbericht uit Canada van februari 2025 en het hoofdstuk over Afghanistan uit het *World Report* van Human Rights Watch van 2025. Daarnaast wijst verzoeker in zijn aanvullende nota op zijn integratie in België en wijst hij ook op het rapport van het Zwitserse ‘SEM’ van februari 2025 over de terugkeer van Afghanen vanuit het buitenland.

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van Pashtoun-origine is en afkomstig is uit het district Behsud in de provincie Nangarhar (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 4).

Verzoeker verklaarde dat zijn zus R. onder dwang gehuwd was met talibanlid P. die haar mishandelde (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 januari 2024; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 8).

Nadat verzoeker zijn zus voor het eerst een bezoek bracht, zou zij brutaal vermoord zijn door P. (*ibid.*, p. 8-9). Verzoeker situeerde het overlijden van zijn zus aanvankelijk ongeveer 7 jaar vóór zijn zogeheten Dublin-interview, dat op 28 juni 2023 van hem werd afgenomen, waardoor deze gebeurtenis in 2016 te situeren valt (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juni 2023, persoonsgegevens van de partner en gezinsleden). Naderhand situeerde hij deze moord in 2018 of 2019 (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 januari 2024), en ter gelegenheid van zijn persoonlijk onderhoud stelde hij dat de moord in 2017 plaatsvond (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 13). Verzoeker stelde dat zijn zus door haar echtgenoot P. in haar eigen huis werd vermoord (*ibid.*). Twee dagen nadat zijn zus werd begraven zou verzoeker met zijn vader naar het districtshuis gegaan zijn om klacht neer te leggen (*ibid.*, p. 14). Twee dagen daarna zou de vader van P. gearresteerd zijn, die de schuilplaats van P. aan de politie prijs gaf, waarna P. werd ingerekend en naar de gevangenis van Jalalabad werd overgebracht (*ibid.*, p. 15). Bij het proces zou P. veroordeeld zijn tot 20 jaar gevangenisstraf (*ibid.*, p. 16). Initieel verklaarde verzoeker dat hij als minderjarige in de rechtbank belastende verklaringen had afgelegd jegens P. (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juni 2023, Aanvullende informatie), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud stelde dat hij ongeveer 18 à 19 jaar oud was ten tijde van de moord op zijn zus, maar zelf niet aanwezig was bij de behandeling van de rechtszaak voor de rechtbank. Verzoeker verklaarde toen dat enkel zijn vader en zijn paternale oom het proces bijwoonden (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 16). Verzoeker vreest in wezen represailles vanwege zijn schoonbroer, die na zijn vertrek uit Afghanistan bij hem thuis zou zijn langsgesproken, zijn vader zou hebben meegenomen en de klachten vernietigd hebben (*ibid.*, p. 9).

Tevens verklaarde verzoeker dat hij omwille van zijn werk als bewaker bij *Community World Service Asia* op een avond door gewapende onbekenden werd aangesproken en gevraagd werd om explosieven te plaatsen op zijn werk (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 januari 2024). Verzoeker verklaarde zich akkoord en vertelde thuis tegen zijn ouders wat hem was overkomen, waarna zijn ouders beslisten dat hij het land diende te verlaten, hetgeen hij in juni 2021 zou hebben gedaan (*ibid.*).

5.1.3. De commissaris-generaal stelde vast dat de verklaringen van verzoeker over de problemen met zijn schoonbroer P. weinig geloofwaardig zijn. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij niet op de hoogte was van de familienaam van zijn schoonbroer P., niet wist hoe diens vader precies heette en twijfelde aan het aantal kinderen dat het gezin van zijn schoonbroer telde (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 9). Verzoeker bleek ook niet te weten sedert wanneer zijn schoonbroer bij de taliban betrokken was of wat zijn precieze functie was binnen deze organisatie en of hij al

dan niet betrokken was bij gevechten of incidenten (*Ibid.*, p. 9-10). Verzoeker beweerde zelfs dat zijn familie totaal niet op de hoogte was van de betrokkenheid van P. bij de taliban toen zijn zus met hem in het huwelijk trad (*Ibid.*, p. 11) en dat zij dit nooit hadden vermoed (*Ibid.*). Nochtans verklaarde verzoeker net daarvoor dat zijn schoonfamilie, toen de aanvankelijke huwelijksaanvragen werden geweigerd, hun huis met kogels hadden beschoten en dat ze daarna akkoord gingen met het huwelijk van zijn zus met P. omdat er geen andere optie was (*Ibid.*, p. 9). Verzoeker kon dus wel degelijk bevroeden dat zijn schoonfamilie geweld niet schuwde en gelinkt kon worden aan gewapende groeperingen. Bovendien blijkt hieruit dat er wel degelijk bepaalde contacten waren met de schoonfamilie. In weerwil van verzoekers beweringen dienaangaande, is het, gelet op de socio-culturele gebruiken in Afghanistan, geenszins onredelijk om te veronderstellen dat zijn ouders zich naar aanleiding van deze huwelijksaanvragen nader geïnformeerd hebben over de achtergrond van de familie waartoe de latere huwelijkspartner van zijn zus/hun dochter behoort. Het gegeven dat verzoeker hierover slechts uiterst summiere informatie kan aanleveren, doet in hoge mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de totstandkoming van het huwelijk van zijn zus.

In zijn middel herhaalt verzoeker dat zijn zus de gewelddadigheid en de betrokkenheid bij de taliban van haar echtgenoot lang geheim had gehouden en dat hij dit eerder toevallig te weten kwam. Dit is evenwel weinig aannemelijk aangezien hij verklaarde dat zijn schoonbroer P. gedurende de duur van hun huwelijk ongeveer om de drie à vier maanden naar hun huis kwam en zijn zus bij hen afzette, zodat zij haar ouders kon bezoeken (*Ibid.*, p. 10-11). Het doet de wenkbrauwen fronsen dat zijn zus bij die gelegenheden nooit iets zou gezegd hebben over het intra-familiaal geweld waarvan zij het slachtoffer was, noch over de explosieven die bij haar thuis waren ondergebracht omdat zij zich toen in de 'veilige' omgeving van haar ouderlijk huis bevond en vrij kon spreken. Volgens verzoekers verklaringen zou hij dit alles eerder onverwacht te weten zijn gekomen toen hij voor het eerst toevalligerwijs - toen hij onderweg was van de stad naar huis - op bezoek ging bij zijn zus omdat hij haar miste (*Ibid.*, p. 12). Op dat ogenblik was zijn zus al twaalf à dertien jaar met P. gehuwd en hadden ze samen drie kinderen (*Ibid.*, p. 12). Bij zijn eerste bezoek aan de gezinswoning van zijn zus zou verzoeker opgemerkt hebben dat het aangezicht van zijn zus gezwollen was, waarna zijn zus hem meteen zou hebben geopenbaard dat haar man haar mishandelde, banden had met de taliban en explosieven in hun huis bewaarde (*Ibid.*). Bovendien zou zijn zus deze onthullingen gedaan hebben op een moment dat er nog andere familieleden van P. in de buurt waren. Zo vermoedt verzoeker dat de moeder van P. hun gesprek had kunnen afluisteren en dat zijn zus daarom naderhand door P. zou zijn vermoord (*Ibid.*, p. 13). De Raad acht het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekers zus zonder de aanwezigheid van haar schoonfamilie en in haar eigen ouderlijk huis nooit getuigd zou hebben over de mishandeling door haar echtgenoot, terwijl zij bij het eerste toevallige bezoek van haar broer in het bijzijn van haar schoonmoeder meteen aan haar broer zou hebben onthuld dat zij slachtoffer was van intra-familiaal geweld en dat er explosieven die in de kelder waren opgeslagen, die zij dan ook nog eens zou hebben getoond (*Ibid.*, p. 11).

In zijn middel verwijst verzoeker ook meermaals naar de socio-culturele gebruiken in Afghanistan, terwijl het net omwille van de bijzondere socio-culturele context uiterst bizar overkomt dat hij bij het eerste toevallige bezoek bij zijn schoonfamilie op de hoogte zou worden gesteld van het intra-familiaal geweld dat door zijn schoonbroer wordt gepleegd, diens lidmaatschap van de taliban en de opslag van explosieven in de kelder. Daarnaast haalt verzoeker een probleem aan met de vertaling wat de reden betreft van het plotse bezoek aan zijn zus. Uit dit alles kan onmogelijk worden afgeleid dat het logisch is dat verzoeker een onaangekondigd bezoek zou brengen aan zijn zus terwijl hij in de jaren daarvoor nooit bij haar op bezoek zou zijn geweest.

5.1.4. Vervolgens situeert verzoeker de moord op zijn zus op totaal uiteenlopende tijdstippen die in totaal een tijdsspanne van een viertal jaren bestrijken. Bij het afleggen van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde hij het overlijden van zijn zus R. ongeveer 7 jaar eerder, waardoor deze gebeurtenis zich midden 2016 zou hebben voorgedaan (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juni 2023, persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden). Ter gelegenheid van het opmaken van de vragenlijst verklaarde verzoeker dat zijn zus "ongeveer in 2018 of 2019" stierf (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 15 januari 2024). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dan weer dat het incident zich voordeed "rond 2017" (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 13). Het gegeven dat verzoeker niet bij machte is om de moord op zijn zus, hetgeen een uiterst ingrijpende gebeurtenis is, met enige precisie in de tijd te situeren, zet de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder op de helling.

Verzoeker stelde dat zij door haar echtgenoot P. in haar eigen huis werd vermoord (*Ibid.*). Twee dagen nadat zijn zus werd begraven zou verzoeker met zijn vader naar het districtshuis gegaan zijn om klacht neer te leggen (*Ibid.*, p. 14). Twee dagen daarna zou de vader van P. gearresteerd zijn, die de schuilplaats van P. aan de politie prijs gaf, waarna P. werd ingerekend en naar de gevangenis van Jalalabad werd overgebracht (*Ibid.*, p. 15). Bij het proces werd P. veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf (*Ibid.*, p. 16). Vanuit de gevangenis zou P. bedreigingen hebben geuit aan het adres van de familie van verzoeker en aan verzoeker zelf in het bijzonder (*Ibid.*, p. 16). Zoals hierboven toegelicht, verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij

represailles vreesde vanwege P. omdat hij zelf als minderjarige belastende verklaringen zou hebben afgelegd tijdens het proces waarbij P. werd veroordeeld, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet aanwezig was op het proces. In zijn middel schrijft verzoeker deze tegenstrijdigheid toe aan gebrekkige vertaling door de tolk en aan de omstandigheden van het interview waarbij druk zou zijn uitgeoefend om beknopt te zijn. Het blijkt nochtans te gaan om een spontane verklaring van verzoeker over de reden voor zijn vertrek uit Afghanistan, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde als minderjarige in de rechtbank tegen zijn schoonbroer te hebben getuigd (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juni 2023, Aanvullende informatie). Bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker trouwens de mogelijkheid om eventuele onjuistheden, die tijdens het eerste interview zouden zijn opgedoken, recht te zetten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 2-3). Verzoeker maakte toen gewag van een verwisseling van de naam van de stad en de wijk waar hij zou hebben gewoond, maar stelde verder geen wijzigingen aan te willen brengen aan zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker duidt in zijn middel niet concreet aan wat er precies onjuist zou zijn vertaald en er blijkt uit niets dat er druk zou zijn uitgeoefend om zijn verklaring in te korten. De kritiek van verzoeker, dat de opvallende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen over zijn aanwezigheid bij het strafproces tegen P. te wijten zouden zijn aan onjuiste verklaringen, blijkt ongegrond.

5.1.5. In zoverre verzoeker zich afvraagt of de invoering van een zogeheten *Salduz*-regeling bij het eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken noodzakelijk is, merkt de Raad op dat hij op generlei wijze *in concreto* aantoont welke invloed dit zou hebben op zijn verklaringen. Hij heeft zijn verklaringen, die hem in het Pashtoun werden voorgelezen, ter goedkeuring ondertekend, waardoor de schriftelijke neerslag wordt geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen en deze hem wel degelijk kunnen worden 'teggengeworpen'. De *Salduz*-regeling betreft de bijstand van een advocaat bij het verhoor van personen die verdacht worden van strafrechtelijke feiten, terwijl het interview in het kader van een verzoek om internationale bescherming een totaal andere finaliteit heeft en geen uitstaans heeft met de strafvervolgning.

5.1.6. Er werd door verzoeker geen enkel bewijsstuk aangebracht dat betrekking heeft op zijn zus of zijn schoonbroer en heeft evenmin documenten aangeleverd over de veroordeling van zijn schoonbroer. Nochtans vroeg de *protection officer* tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk of verzoeker documenten bezat die de dood van zijn zus of documenten betreffende de rechtszaak kon voorleggen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 14). In zijn middel betoogt verzoeker dat de taliban erom bekend staan om alle bewijzen van hun misdaden te vernietigen en hij meent dit te kunnen staven door te wijzen op de censuur vanwege de taliban op publicaties die als on-islamitisch worden beschouwd. Het is echter weinig aannemelijk dat verzoeker, die nog steeds frequente contacten onderhoudt met zijn gezinsleden in Afghanistan (*Ibid.*, p. 4), geen enkel document zou kunnen aanleveren over zijn zus, over de moord op zijn zus of over het strafproces waarbij zijn familieleden van nabij betrokken waren. Dat de taliban bij machte zouden zijn om alle officiële sporen van deze moordzaak te vernietigen, kan niet worden aangenomen.

5.1.7. De vrees van verzoeker is luidens zijn verklaringen ook gekoppeld aan zijn tewerkstelling voor *Community World Service Asia* en zijn weigering om medewerking te verlenen bij een bomaanslag door de taliban op de plaats van zijn tewerkstelling (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 15 januari 2024). Uit de door verzoeker aangebrachte stukken (AD, stuk 5, Documenten, document ministerie van financiën, arbeidscontract verzoeker) blijkt enkel dat hij enkel in de tweede helft van 2018 (van juni tot december) als "Watchman" zou zijn tewerkgesteld bij *Community World Service Asia*. Ook uit de appreciatiebrieven die verzoeker neerlegde (*Ibid.*, 2 appreciatiebrieven) blijkt dat zijn tewerkstelling in januari 2020 een einde nam. Verzoeker blijkt overigens totaal niet op de hoogte te zijn van de inhoud van zijn *Employment Contract* (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 7). Desondanks verklaarde verzoeker dat hij een contract had getekend dat liep van 27 september 2016 tot 21 januari 2020 en daarna een tweede contract tekende dat hij niet uitdeed (*Ibid.*, p. 19). Daargelaten de vraag of verzoeker ooit werkelijk als bewaker bij deze organisatie heeft gewerkt, ligt er in elk geval geen enkel bewijs voor van zijn tewerkstelling op 25 mei 2021, het moment waarop hij beweert te zijn aangesproken door onbekenden met de vraag om een pakket explosieven binnen te smokkelen op de plaats van zijn tewerkstelling (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 8). Verzoeker ontkende uitdrukkelijk over stukken te beschikken die zijn tewerkstelling na januari 2020 kunnen staven (*Ibid.*, p. 27). In zijn middel tracht verzoeker het gebrek aan bewijs van tewerkstelling op het ogenblik van de voorgehouden vervolgingsfeiten te rechtvaardigen door te stellen dat het contract informeel en stilzwijgend zou zijn verlengd, maar dit doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat er geen enkel bewijs voorligt van zijn tewerkstelling op het tijdstip waarop hij de vervolgingsfeiten situeert. Bovendien situeerde verzoeker het contact met de talibanstrijders meermaals uitdrukkelijk op 25 mei 2021 (*Ibid.*, p. 8; p. 21) en stelde hij dat hij vijf dagen na het incident, op 1 juni 2021, uit Afghanistan vertrokken is. Desondanks verklaarde hij eveneens dat de taliban zinnens waren de aanslag te laten plaatsvinden op de negentiende dag van de ramadan (*Ibid.*, p. 20), terwijl dit blijkens de door de commissaris-generaal aangeleverde informatie (AD, stuk 6, Landeninformatie, datumomzetting) overeenstemt met 1 mei 2021.

Verzoeker slaagt er dus niet in om consistente verklaringen af te leggen over het precieze tijdstip waarop hij door talibanleden werd aangesproken. Hij schrijft dit in zijn middel toe aan stress en aan de verschillen tussen de Afghaanse en de westerse kalender, maar dit vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud omdat hij nooit twijfel heeft geuit over de datum waarop het incident met de talibanleden plaatsvond.

De Raad acht het niet onaannemelijk dat verzoeker gedurende een korte periode tot januari 2020 voor *Community World Service Asia* heeft gewerkt, maar er ligt geen bewijs voor van deze tewerkstelling in het voorjaar van 2025, waarin verzoeker de vervolgingsfeiten situeert. Verzoeker slaagt er overigens helemaal niet in te preciseren hoelang hij voor dit bedrijf heeft gewerkt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 5). Deze vaststelling ondermijnt in hoge mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Daarbij komt dat het, gelet op verzoekers activiteiten als ongewapende bewaker, weinig geloofwaardig overkomt dat hij omwille van deze tewerkstelling onder de negatieve aandacht van voor hem onbekende talibanleden zou zijn gekomen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij nauwelijks verantwoordelijkheid draagt binnen de organisatie waarvoor hij beweert te hebben gewerkt. Zo is hij niet goed op de hoogte van de structuur van de organisatie, van de verantwoordelijken in Nangarhar en van hun precieze functies (*Ibid.*, p. 17-18). Verzoeker ontkende ook dat hij op zijn werk in contact kwam met buitenlanders (*Ibid.*, p. 18) en zou enkel met vijf andere bewakers hebben samengewerkt (*Ibid.*). Hij kon geen enkele anekdote vertellen die zich op zijn werk had voorgedaan (*Ibid.*, p. 19) en zou nooit hebben deelgenomen aan projecten (*Ibid.*, p. 26). Hij ontkende ook over foto's te beschikken die op zijn werk waren genomen (*Ibid.*) en heeft geen weet van de achtergrond van zijn collega's of hun huidige situatie (*Ibid.*, p. 18-19). Op basis van deze vaststellingen blijkt dat verzoekers voorgehouden profiel van medewerker van een internationale organisatie weinig uitgesproken is. Er kunnen dus vragen worden gesteld bij de daadwerkelijke betrokkenheid van verzoeker bij deze internationale organisatie.

5.1.8. Concreet zou verzoeker op een avond, toen hij van zijn werk kwam, door gewapende onbekenden zijn aangesproken om explosieven te plaatsen in de eetzaal op zijn werk (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 21-22). Hij kon echter niet verduidelijken hoe deze mannen op de hoogte waren geraakt van zijn tewerkstelling. Hij kon evenmin verhelderen hoe deze mannen erop konden vertrouwen dat hij hen zou gehoorzamen (*Ibid.*, p. 22-23), terwijl het natuurlijk van cruciaal belang is dat de opdrachtgevers zekerheid hebben dat verzoeker hun gedachtengoed genegen is en geen aangifte zou doen bij de overheid. Nochtans zouden de talibanleden met verzoeker de volgende dag op dezelfde locatie hebben afgesproken om de explosieven in ontvangst te nemen (*Ibid.*, p. 22), waardoor hij in de mogelijkheid was om de aanslag te vrijdelen en aangifte te doen bij de veiligheidsdiensten. Verzoeker geeft zelf toe dat hij erg weinig informatie kreeg over de wijze waarop hij de aanslag diende te plegen: hij zou de explosieven in zijn rugzak met cricketmateriaal naar het kantoor moeten smokkelen, deze onder een tafel moeten plaatsen en de explosieven activeren als de buitenlanders naar kantoor zouden komen (*Ibid.*, p. 21). Verzoeker verklaarde dat het om een grote zaal ging (*Ibid.*, p. 22). Hij zou de explosieven dus precies onder die tafel moeten plaatsen waar de buitenlanders zaten als deze aan het eten waren (*Ibid.*). De Raad stelt vast dat verzoeker zich kennelijk geen vragen stelde over hoe hij zichzelf in veiligheid zou brengen. Het is volstrekt ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker, die geen enkele affiniteit had met dergelijke operaties, zouden inzetten om dergelijke delicate missie uit te voeren en hem hierbij slechts van uiterst summiere instructies te voorzien.

Verzoeker slaagt er niet in enigszins aannemelijk te maken dat voor hem totaal onbekende talibanleden hem zonder meer zouden aanspreken met de vraag om voor hen een aanslag te plegen met explosieven. Deze manier van rekrutering is volslagen onrealistisch. Verzoeker past in zijn middel de repressieve houding van de taliban jegens overheidsgezinde Afghanen toe op de wijze waarop strijders of (zelfmoord)terroristen zouden worden gerekruteerd. Het kan zeker niet worden ontkend dat de taliban angst als drukkingsmiddel gebruiken en gewelddadig optreden tegen individuen die ervan verdacht worden samengewerkt te hebben met de voormalige Afghaanse regering. Uit deze repressieve attitude kan niet worden geconcludeerd dat de taliban kandidaat-terroristen ook door middel van deze methodes rekruteren. Uit de door verzoeker aangereikte informatie kan in geen geval worden opgemaakt dat de taliban willekeurige individuen zonder gekende sympathie voor de taliban, tegen hun wil of onder dwang, aanslagen zouden hebben laten plegen. Integendeel, in het door verzoeker aangehaalde Nederlandse internetartikel wordt bevestigd dat materiële prikkels worden aangewend om de loyaliteit bij de nabestaanden van zelfmoordterroristen te bevorderen. De informatie bevestigt dat de taliban op een goed blaadje proberen te staan bij de bevolking, maar niet dat er dwang zou worden uitgeoefend op onbekenden om een aanslag te plegen. Het is bijgevolg geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal veronderstelt dat de taliban vooral mensen zouden benaderen met het oog op het plegen van een aanslag, die reeds uiting hebben gegeven van een bepaalde sympathie voor hun ideologie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de door hem geschetste *modus operandi*, waarbij geen beroep wordt gedaan op vrijwilligheid, maar louter de angst voor de gevolgen van een weigering als overtuigingsmiddel wordt aangewend om individuen ertoe aan te zetten (zelfmoord-)aanslagen te plegen. Het

is ook opvallend dat verzoeker geen enkele inspanning deed om aan zijn werkgever te melden dat zij een mogelijk doelwit waren van de taliban.

5.1.9. Verzoeker slaagt er in zijn middel ook niet in om de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de mate waarin de mannen, die hem op een avond aanspraken, op de hoogte waren van zijn persoonlijke situatie. Zo verklaarde verzoeker dat zij reeds wisten waar hij woonde, dat zij wisten dat hij steeds dezelfde weg nam om naar zijn werk te gaan en dat ze zijn familie zouden doden indien hij hen zou verklikken bij de overheid, hetgeen betekent dat zij kennelijk over een ruime voorkennis beschikten over zijn achtergrond (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 22-23). Anderzijds verklaarde verzoeker eerder, bij zijn vrij relaas, dat de onbekenden die hem tegenhielden, hoewel zij dus volledige informatie over hem hadden, toch allerhande vragen stelden over wie hij was, waar hij vandaan kwam en wie zijn vader was (*Ibid.*, p. 8). Verzoeker tracht in zijn middel deze onlogische verklaringen te vergoelijken door te stellen dat dit een methode is van de taliban om bij hem angst in te boezemen, maar hij slaagt er niet in te verduidelijken of de talibanleden die hij ontmoette al dan niet over voorkennis beschikten over zijn achtergrond en familie. Hij bleek ook totaal niet te weten hoe de talibanleden op de hoogte geraakten van zijn werk (*Ibid.*, p. 24) of van zijn precieze woonplaats. Nochtans is dit belangrijk aangezien verzoeker verklaarde dat deze talibanleden na zijn vertrek uit Afghanistan tot tweemaal toe 's nachts bij hem thuis zouden zijn langsgekomen (*Ibid.*, p. 24). Verzoeker maakte nooit eerder melding van deze bezoeken en kan deze totaal niet in de tijd situeren, waardoor hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, ondanks de verwoede pogingen van verzoeker om de vaagheid van zijn verklaringen toe te schrijven aan de korte duur van het interview bij de dienst vreemdelingenzaken en aan stress.

5.1.10. Verzoeker maakt in de aanvullende nota van 20 november 2025, die ter terechtzitting wordt neergelegd, voor het eerst gewag van een vrees voor vervolging bij terugkeer omwille van 'verwestering' of een verblijf in het Westen. Verzoeker verklaart ter terechtzitting dat hij in België meer vrijheid heeft en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zou worden verplicht een tulband te dragen. Hij zou in België een nieuw leven begonnen zijn en heeft een integratiecursus gevolgd en taallessen, zowel in het Frans als in het Nederlands. Hij zou tewerkgesteld zijn bij K.(...).

5.1.11. In zijn aanvullende nota van 5 november 2025 stelt de commissaris-generaal het volgende betreffende de vrees voor vervolging omwille van (gepercipteerde) 'verwestering' of in geval van terugkeer na een verblijf in het Westen:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk

vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of

niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie."

5.1.12. Uit het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 blijkt dat er geen bewijzen zijn van arrestaties of mishandelingen door de taliban wanneer terugkeerders Afghanistan binnenkomen via de landsgrenzen of via de luchthaven (p. 35). De *de facto*-autoriteiten zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37). Op de luchthaven worden terugkeerders gescreend door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (*General Directorate of Intelligence*) van de *de facto*-regering, maar deze controles verschillen weinig van andere internationale luchthavens. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024 stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "*Islamitische Staat in de provincie Khorasan*" (ISKP). Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen en mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet en door verzoeker in zijn aanvullende nota niet wordt weerlegd, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel van belang om het eventuele risico op vervolging in geval van terugkeer te beoordelen. Zoals gebleken is uit de beoordeling van verzoekers asielrelaas, heeft hij geen uitgesproken profiel van (voormalig) medewerker van een internationale organisatie, zodat hij zich niet hierop kan beroepen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico zou lopen om onder de negatieve aandacht van de taliban te komen.

5.1.13. Verzoeker omschrijft zichzelf als moslim (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juni 2023, persoonsgegevens) en was ongeveer 25 jaar oud toen hij in België toekwam (*Ibid.*, bijlage 26). Verzoeker heeft zijn vormende jaren dus in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker ongeveer 2,5 jaar in België, maar deze duur weegt geenszins op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Er ligt geen enkel begin van bewijs voor van de hoge mate van integratie in België die verzoeker ter terechtzitting als een element van

'verwestering' aanhaalt. Uit niets blijkt dat hij een opvallend profiel zou hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

5.1.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas, noch aan de vervolgingsfeiten die daarvan het gevolg zouden zijn, waardoor er geen reden is om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dat *mutatis mutandis* samenvalt met het door verzoeker geschonden geachte artikel 2 van het EVRM, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas in al zijn aspecten ongeloofwaardig werd bevonden. Zowel de vervolging die verzoeker beweert te vrezen omwille van zijn rol in de veroordeling van P. wegens de moord op zijn zus, zijn vervolging omwille van zijn tewerkstelling en zijn weigering om mee te werken aan een bomaanslag, of de vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering, werden ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In zoverre verzoeker in zijn enig middel meent dat hij op basis van de algemene precaire socio-economische situatie in Afghanistan in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel op basis van allerhande uittreksels uit landeninformatie dat de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan het gevolg is van de machtsovername door de taliban.

Er dringt zich bijgevolg een onderzoek op naar de vraag of de huidige socio-economische situatie in Afghanistan voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

5.2.5. In zijn aanvullende nota van 15 september 2025 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

“(…)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de taliban.

5.2.6. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25).

Verzoeker beweert in zijn middel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie. Vreemd genoeg verwijst verzoeker naar uittreksels uit algemene landeninformatie om dit te onderbouwen. De voedselonzeekerheid die in Afghanistan heerst, de hoge werkloosheid en bepaalde maatregelen van de taliban met economische weerslag maken dat er sprake is van een humanitaire crisis. Verzoeker verzuimt evenwel om concrete elementen aan te rijken waarom hij in zijn specifieke geval een risico zou lopen om bij terugkeer in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide jongeman die niet aantoont dat hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat er 8.000 à 9.000 euro werd betaald voor zijn reis van Afghanistan naar Frankrijk, die door zijn maternale oom werd georganiseerd (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 juni 2023, Reisroute). Zijn familie was eigenaar van hun eigen huis en zijn familieleden wonen daar nog steeds (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 22 april 2024, p. 5; p. 4). Verzoeker zou kort voor zijn vertrek uit Afghanistan (religieus) gehuwd zijn en zijn vrouw zou daar ook nog steeds wonen (*Ibid.*, p. 4). Verzoeker beschikt dus over een familiaal netwerk en maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan geen ondersteuning zou kunnen genieten om te vermijden dat hij in een situatie van extreme materiële deprivatie zou belanden.

5.2.8. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift nergens dieper in op de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zijn aanvullende nota van 5 november 2025, waarin onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjiiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjiiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEDD registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

5.2.9. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar, waaruit verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 4.4 van de richtlijn 2011/95/EU. Er werd evenmin een schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de vreemdelingenwet aangetoond. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of dat de bestreden beslissing behept zou zijn met een motiveringsgebrek. Het door verzoeker aangevoerde middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN